

HODIT SI KORUNOU?

Pondělí, 14 duben 2008

Ahojky Danielko, ahoj kudlanky a kudlánci! Ráda bych znala váš názor... Tak jako kdýs jednou v životě já jsem se dostala do složitější situace. Ale od začátku: Od 3 let jsem tělesně postižená. Momentálně jsem na celkem době, chodím již bez berlí. Našla jsem si práci, byli jsme spolu šest let, z toho dva roky jsme spolu bydleli.

Mám problém začal loni v létě, kdy jsem začala pracovat pro jeden herní server. Práce mě pohltila, bavilo mě hrát a být se s lidmi mladšími než já. Mimochodem, je mi 32 let. Omládla jsem, smála se, plno lidí mi tvrdilo, že hezčí a krásnější mě neviděli. Jenže - práci to začalo vadit. Záleželo na lidech, s kterými jsem se bavila, kamarádky, co jsem si tam našla. Právě tím jsem se mu snažila maximálně věnovat - co práce - a měla jsem si zahrát nebo popovídat, a až pozdě večer. Tím, že jsem doma v invalidním duchodu, se mi nechtělo chodit spíše v deset jako jemu. Proto jsem někdy hrála a kecala až do půlnoci. Což mi taky začal vyčítat. Zvykl si za ty dva roky mě starat a stal se na mě závislým. Po operacích, kdy jsem začala chodit bez berlí a plno věcí zvládla sama, najednou cítil, že ztrácí tzv. "svůj smysl života", čímž pro něj byla péče o mě. Místo, aby se snažil podpořit v samostatnosti, ubíjel, jak mě kontroloval, co komu říkám, proč mu to říkám atd. No jak už tomu bývá, potkala jsem na internetu mladého muže, s kterým jsem si začala dopisovat, prokecali jsme denně hodiny. Pak začal i navštěvovat, zamilovali jsme se do sebe a já práci podvedla... Protože mě trápilo táhnout dva vztahy, s přítelem jsem se rozešla. A tady právě mám problém. Nový přítel je o dost mladší než já... Překnu rovnou o 12 let. Na svůj věk je velice vyspělý, rozumný a studuje vysokou školu. Zalekl se mého rozchodu s přítelem, požádal mě, aby mu to trochu dávalo nějakou jistotu, že to je skutečné. Potom ale přiznal, že chce jen pro moment se ptát, v čem spočívá můj problém. Jedná se o strach. Mám strach do toho nového vztahu jít. Bojím se reakce jeho rodiny, co překnu na staršího handicapovanou ženu a bojím se i jeho odvahy. Někdy kolikrát přemýšlím, jak moc pro něj rodina znamená, že mě sice moc miluje, ale neví, jestli to ustojí. Doposud za mnou jezdil jednou za čtrnáct dní, a plánoval, že v létě o mě doma překne a pak bude se mnou. Plánovala jsem, že bychom si našli pak spolu bydlení v místě, kde studuje a zkusili spolu žít. Musela bych sice odložit založení rodiny o tři roky, než dostuduje, dítě přikole on nechce. A musela bych se přestěhovat za ním, z velké části finančně táhnout byt a stravu sám. On by vlastně neriskoval vůbec nic, snad jen nepřijemnosti doma. Jenže - já se kvůli zalekla, jeho nerozhodnosti, nedostatku odvahy a strachu. Lekla jsem se, že mě třeba za rok opustí a já zůstanu sama, z čehož mám největší strach. Tak to nakonec dopadlo následovně: rozešla jsem se s ním a začala se opět stýkat s bývalým přítelem. Ale - kdýs na mého mazlíka nemůžu zapomenout... Bolí mě srdce, bolí mě, že jsem to možná vzdala. Požádal si říkám, že třeba bychom to spolu dokázali. Přemýšlím, jestli nemám sebrat odvalu a riskovat, nepřeknu život přikni. S přítelem sice mám všechny jistoty, peníze, postará se o mě... ale necítím k němu takovou lásku jako k tomu mladšímu příteli. Takovou lásku jsem ještě nepoznala. Jenže reakce mé rodiny, přátel, kamarádky, včetně mi opakovaně tvrdili, že to nemůžu vyjít, a tak mě úplně znejistili. Jste zcela nezávislí, můžete mi poradit? Děkuji vám všem moc předem, Adéla .